

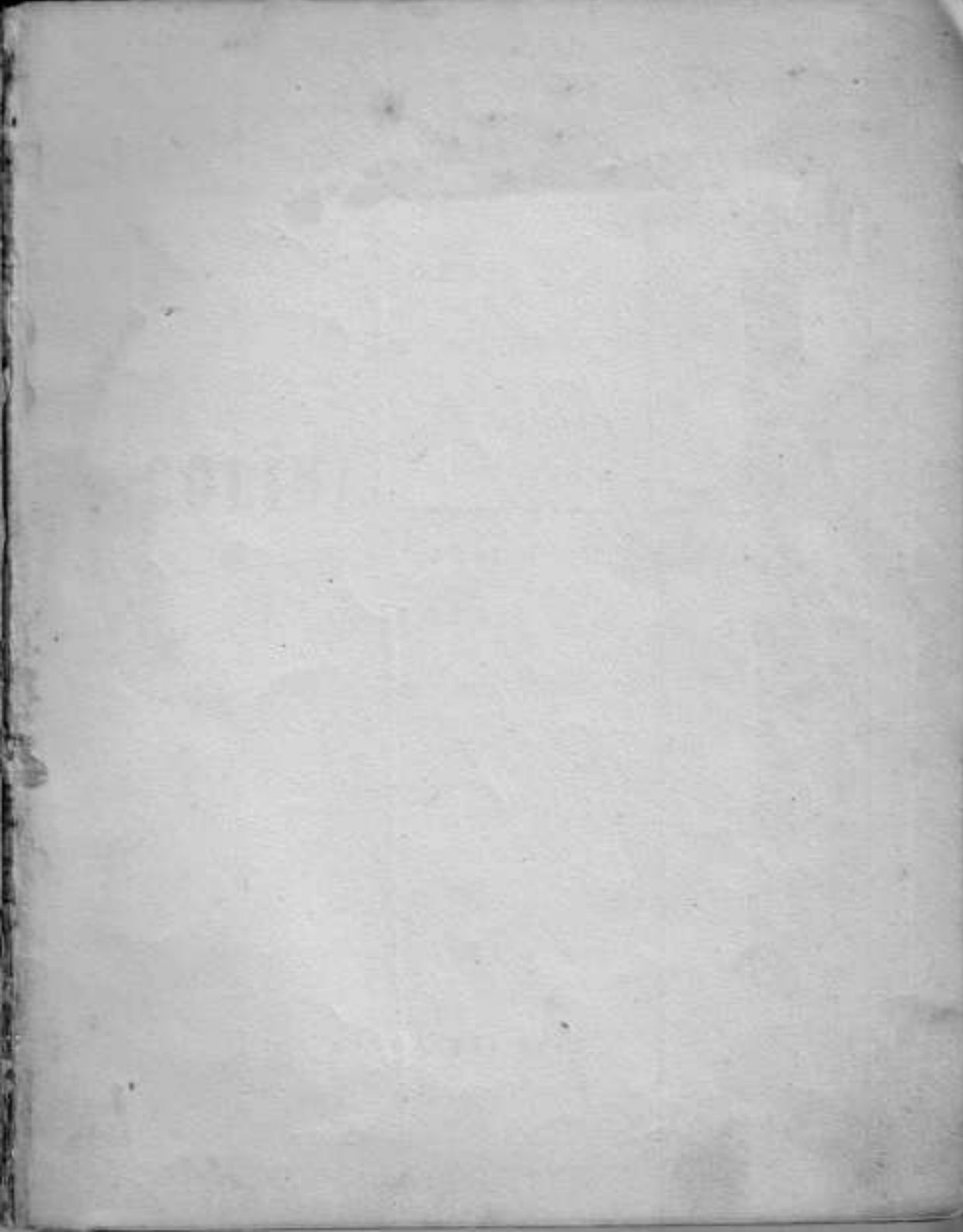
ERNEST BERNEA

COLINA LACRĂMILOR

LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

ERNEST BERNEA

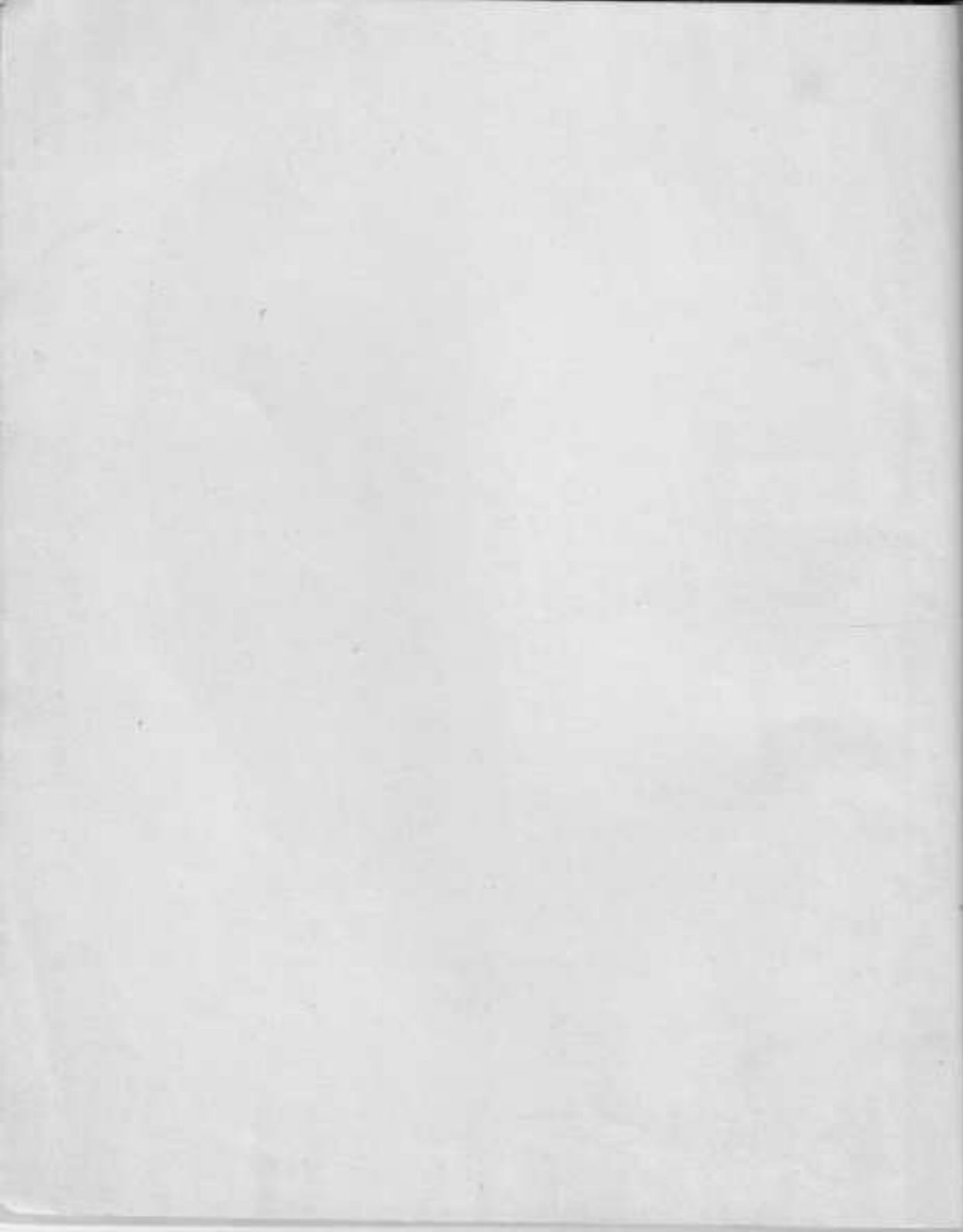
COLINA LACRIMILOR

POESII

BUCUREȘTI 1943

Portretul de MAC CONSTANTINESCU
Coperta de GION

Lui
NICOLAE BRANZEU

1943
MILKMAN SAJODIN

*Oasele-mi sunt din pământ
Sufletul din duhul sfânt*

Cântec popular

COLINA LACRIMILOR

W. H. B. 1000000

COPIES FACSIMILE

COLINA LACRIMILOR

Stă gândul aplecat cu fața prinsă'n palme
Sculptând o floare moartă pe chipul zării calme,
Iar visul răstignit, cu brațe moi întinse
Își scutură parfumul în glasta vieții stinse.

O mamă-și plânge taina și rodul risipit
În lutul insetat, cu trup de om dospit;
Arzând în aripi doruri și leacuri încercate
O pasăre coboară în jocuri inelate.

Ascunsă e durerea în fiecă lumină,
În floarea primăverii cresc adâncimi de tină,
Aci și râul plânge o soartă curgătoare
Și brazii plâng în ramuri o vreme călătoare.

Din ochii dimineții cad lacrimi aromate
Argintul viu al lumii și-al mării înstelate,
Cad îngeri triști din boltă, petale plutitoare,
Bolnave gânduri pure în neștiuta zare.

Alerg protivnic Doamne, pe-a zilelor cărare
Câtând umbrar odihnei și cântecului soare,
Arcuș durerii pline, isvor luminii nouă
Și cumpănă'n hotar de lut și cer cu rouă.

In unda ta colină, lăcaș al trudei mele,
Imi șterg oglinda morții sub ramură de stele
Și'ngân de undeva, din adâncimi tăcute
Un dor nebun de roade, de sloboziri temute.

ȘERPUITOAREA CALE

Șerpuitoarea cale a drumului de ieri
Se răsuțește trudnic pe-a muntelui cetate
De parc'ar vrea să'ncingă comoara de tăceri,
Să cucerească'n noapte lumini îndepărtate.

Tu suflet chinuit de crâncenul apus
Dece-ți supui cărarea puterilor ascunse?
Țeși zări diamantine acolo unde nu-s
Decât dureri și umbre, pustiuri nepătrunse.

SCRISOARE COPIILOR MEI

Infăşurat în ceaţa durerilor de azi
Vă cresc frumoşii mei în chiciură de brazi
Vă prind în sborul neted al paserei de iarnă
În cântecul ce cată durerea să o cearnă.

Flori albe'mpurpurate, cruci grele de lumină
Voi creşteţi trişti în braţe de cumpănă străină;
Purtat de lumea asta cu doruri şi păcate
Eu storc durerea'n lacrimi de zări îndepărtate.

Tg. Jiu 942,

COPAC AL DURERII

Pe chipu-mi brăzdat de apele vieții
Trec umbrele zării, trec umbrele ceții;
N'am apă nici pâne, n'am fir de lumină
N'am leagăn de suflet și sevă 'n tulpină.

Aștept bucuria și gândul curat
Să spargă durerea de cerc ferecat
Să-mi picure'n suflet lumina cea nouă
Să sbor ca pe aripi de gânduri cu rouă.

Și-acolo aproape de pasul Tău Doamne
Voiu șterge arama truditelor toamne
Voiu crește un altul, voi crește'nmiit
Copac al durerii cu cerul rodit.

INSTRĂINAT

Mamă, m'am pierdut prin lume
Prin meleaguri fără nume,
Prin coline'ntunecate,
Cu izvoarele secate.

Gândul sângerat mă doare
Că n'am vulturi peste zare,
Că n'am cer brodat cu stele
Și nici graiuri de muncele,
N'am la piept floare de crin
Nici icoană să mă'nchin.

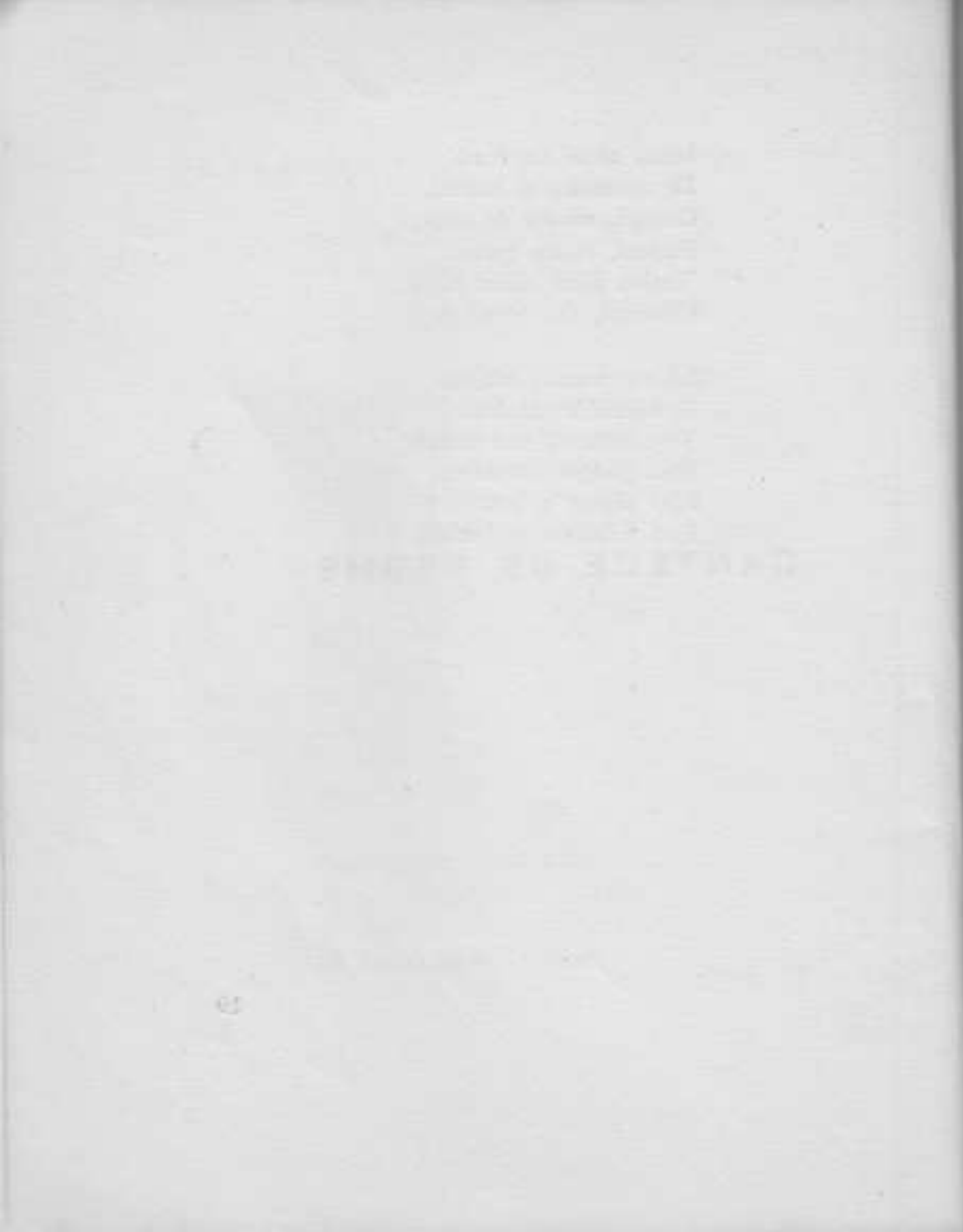
Mamă, jalea mă apasă
Că n'am drum să'ntorc spre casă
Să mă'ndemn din nou cu zarea
Să-i prind tainic cuvântarea,
Să culeg lumini din stele
Să-mi ȋș zilele cu ele.

Cum aștept, aștept mereu
Să mă 'ntorc să fiu tot eu,
Să mai pot urca pe creste
Să sparg cerului ferestre.

Inima să-mi fie plină
De mireasmă și lumină,
Gândul, multe de cuțit,
Pieptul, platoș ținut,
Vorba, gând adânc săpat,
Cântecul, dor fermecat.

Mamă, vremea mă apasă
Și nădejtile mă lasă;
Tare mi-e că mor străin
Fără giulgiu alb de in,
Fără cântec și lumină,
Fără scânduri de hodină.

Page 9/3

CÂNTECE DE VEGHE

VEGHE

Ascult durerea mării
Cu pruncul trup răcit,
Tristețea rândunicii
Cu cuibul risipit,

Ascult durerea zării
Cu ochiul cercănat
Și plânsul trist al mării
Cu valul sfărâmat,

Ascult și mă'nfioară
Clipirile din stele;
O Doamne, fă ușoară
Povara crucii mele.

20. VI. 1939
V. A. C.

CÂNTEC

Suflet deschis
Țară de vis,
Crâncen apus
Unde m'ai dus?

Frânge-te 'n două
Lume și rouă,
Lume și casă
Zări de mătăasă.

Urmă de veacuri
Cioburi de leacuri,
Spor de durere
Cine mă cere?

A D A N C

Glas de sub pământ,
Glas fără cuvânt,
Cum de te înduri
Liniştea să-mi furi?

Din tăceri pornit,
Pe vecii clădit,
Tu stîrneşti furtuni
Vise şi minuni.

Glas de sub pământ,
Glas fără cuvânt,
De ce mă tot chemi
Şi durerea-mi gemi?

IMPOVĂRAT DE DORURI

Azi vremea m'a trudit și m'a durut
Mărunt, încet ca negura din munte
De par'că toate — au rupt un început,
Lumina și isvorul și gândul de sub frunte.

Impovărat de doruri, amurguri și tăcere
Mă lupt să-mi cuceresc durerea roditoare,
In ochi boabe de rouă mă'neacă fără vrere
Cântând tristețea pură a recilor isvoare.

AM CÂNTĂRIT DUREREA

Am cântărit durerea cu pieptul arc deschis
Ca pân'la judecată să știu cum merg în lume,
Am legănat pe pleoape mereu acelaș vis
Cu arcuiri de stele și punți peste genune.

Domol se umple valea, cresc apele tristeții
Și cade'n prispa casei a dorurilor floare,
Aceleași doruri pline se frâng în stânca vieții,
Aceleași umbre-aleargă pe-a sufletului zare.

Tg. Jiu 943.

POVARA CRUCII

FLOARE TRUDITĂ

Acolo, în valea tăcerilor oarbe
O floare aruncă priviri obosite,
O floare trudită se pleacă și soarbe
Lumina din cuiburi adânc tănuite.

Se'nclină tulpina cu ochii de brumă,
Petalele-și scaldă în râuri de ceață;
Cresc pete albastre în norii de spumă
Și scutură stele cu raze de ghiață.

Acolo, în valea tăcerilor grele
O floare-și alungă parfumul ceresc,
Iar zarea privește cu ochi de inele
Un câmp semănat cu dor nelumesc.

VREMEA UMBLĂ

Peste-a cugetului floare
Plânge ceasul înserării,
Crește dorul în hotare
Incercat liman al mării.

Vremea umblă să înșele
Pașnicul lăcaș al firii,
Seamănă frânturi de stele
Sus din poarta nemuririi.

Cere pas în miez de vară
Cere cântec, cere masă;
Cine-mi paște mieii iară,
Fără cruce, fără casă?

CEAS AL UMBRELOR

Rodul florilor din plaiuri
Se adună'n vasul verii
Svonuri noi, ascunse graiuri
Bat în clopotele serii.

Ceas al umbrelor de piatră
Scară'ntinsă către stele
Foc al basmelor din vatră
Cântec blând la zile grele

Arma grijilor brumate
S'a 'ncordat în brațe iară,
Ochiul spintecă'n cetate
Nesfârșită, grea povară.

48.10.929
V. A. L. M.

CÂNTĂ DORUL

Cântă doru'n lumea mare,
Se lovește'n unghi de zare;

Flori de brumă pe ferestre
Peste ochi-mi nici o veste.

VESTE TRISTĂ

Văl de ceață se desprinde
Din luminile ucise,
Noaptea mantia-și întinde
Peste mările de vise.

Peste focul viu din vatră
S'a lăsat cenușa ninsă
Pleoapa zărilor de piatră
Ține candela aprinsă.

Umblă 'n noapte tristă veste
Glasul vrerilor deșarte,
Cântă vântul la ferestre
Prevestirile de moarte.

CORABIE DE TAINE

COCOȘUL DIMINEȚII

Cocoșul dimineții cercetător în zare
Desvăluie tăcerea ascunselor minuni;
În boarea vineție a nopții călătoare
Cresc ramuri înflorite de zarzări și de pruni.

Printre copacii netezi fug umbre temătoare,
Se-ascund în scorburi păsări cu ochii de granit,
Alt cântec săgetat și-a cerului isvoare
Reci ape de lumină deschid în răsărit.

Lumina bate fraged cu degetu'n ferestre
Cătunului ce crește pe-a dealului călcâe,
Și turmele pornesc în cântece măestre
Sub cerul încărcat de zumzet și tămâe.

NOAPTE ÎN PĂDURE

Un duh ascuțit străbate pădurea
De par'că lovește cu sete securea.

Un ochiu se așează pe-o ramură stinsă
Și mugurii cresc tăria încinsă.

O creangă s'a rupt și totu-a'mpetrit :
Ce umblă'n pădure la ceas asfințit ?

Fiorul se scurge pe vale'n isvoare
Argint nevăzut în trupuri de floare,

Se cațără'n arbori, înțepă tăcerea
Și'n umbra de ierburi își strânge puterea.

O pasăre șchioapă cu ochi de mirare
Poverile nopții le poartă'n spinare,

În poarta pădurii așteaptă o clipă :
Cercând neștiutul întinde-o aripă.

De stânca înaltă o umbră s'a frânt,
S'a întins omenește cu fruntea'n pământ.

E noapte'n pădure, tăcerea s'așterne
Covor peste lume și visul își cerne.

CORABIE DE TAINE

Tu noapte-ai coborât în cântece de valuri,
Ți-ai așternut privirea prin cuiburi și pe dealuri;
Tu noapte ai venit mormânt zilei de ieri,
Să'nrourezi o floare pe-un leagăn de dureri.

Corabie de taine pe-a cerurilor mare,
Biserică înaltă pe-a sufletului zare,
Tu întețești în tina lumescului mormânt
Văpae de lumină, dumnezeesc cuvânt.

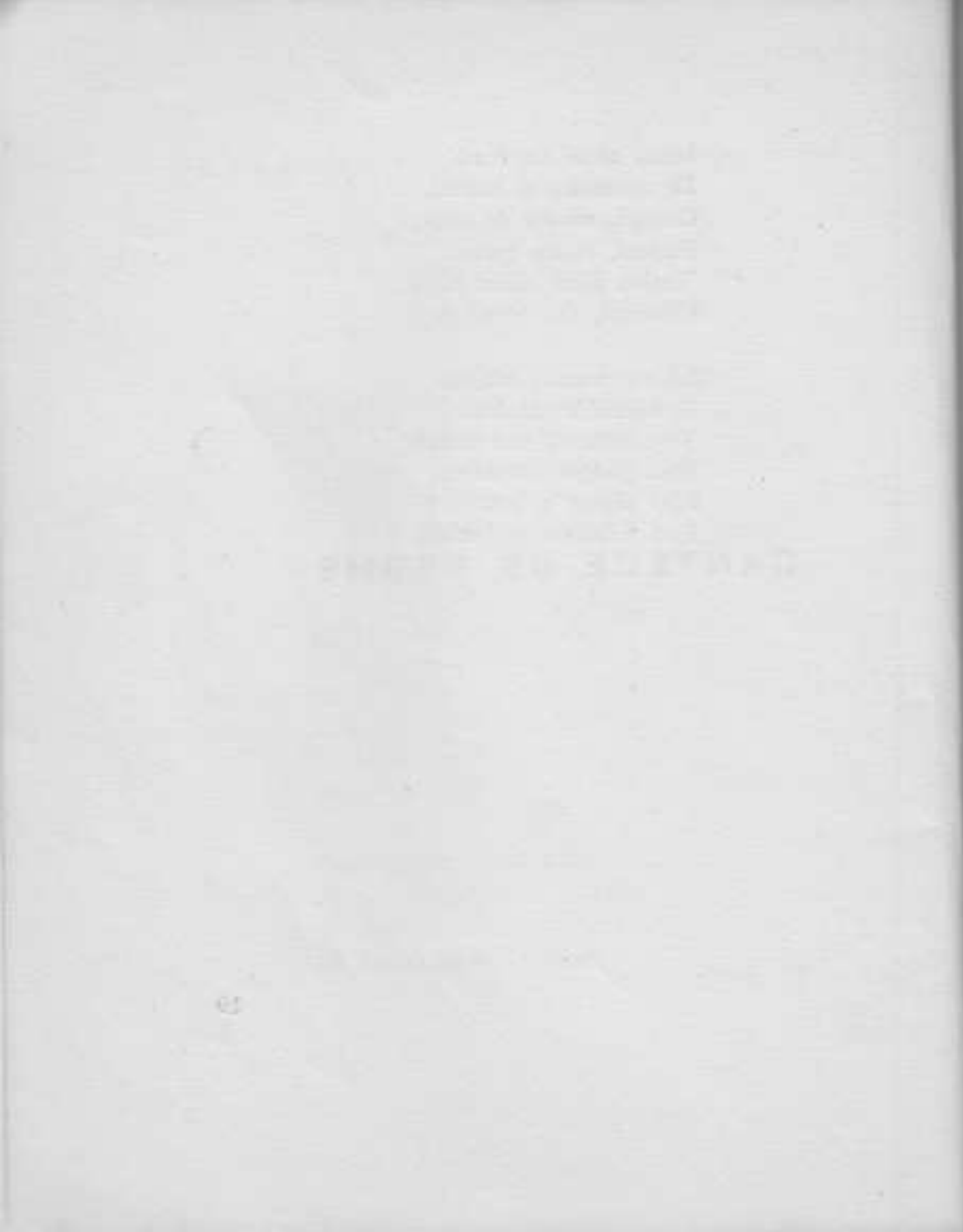
NOAPTE BUNĂ

Cerul razelor de lună
Pune brazilor cunună,
Plânge'n valea unduiată
Pasăre însingurată.

Noaptea, vâlul de mireasă
Îl așterne peste casă,
Risipită pe cărare
Floarea cerului mă doare.

Gânduri stol albit din creste
Au pornit fără de veste,
Pun la poarta grea a zării
Rodul copt al înstelării.

Noapte bună, noapte bună
Stinge graiul de furtună,
Spală umbrele zidite
Și tăcerile'mpletite.

LUMEA DE DINCOLO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

TREC GEMENE UMBRE

În valea cu pajiști bronzate de lună
Miresmele nopții inundă'n zenit,
Iar holdele blonde își leagă cunună,
Își leagănă trupul cu vânt'mpletit.

O volbură iute plecată pe-o geană
Învăluie fața cu ochi de mărgele;
Trec gemene umbre în jos de poiană
Și apele zării le joacă'n inele.

Coboară un cântec fuior de mătăasă,
Un graiu ne'nțeleș căzut în fântâne;
În suflet lumina ridică o casă,
Și crește cu abur a holdelor pâne.

5.VI.939
Vasile

JOC INELAT

Din albele pietre, din leagăn de nori
Trec fetele nopții în joc inelat;
Trec val de lumină, cântări de viori,
Din pietrele albe pe plai înflorat.

Cu ochii spre ceruri pădurea stăpână
Adună'n coroane al nopții suspin,
Prin zările pure trec trupuri de zână,
Trec unul prin altul în jocul străin.

În zori se adună tot satul roit
Să vadă minunea de fete măestre:
În lacrimi de rouă un brad prăvălit,
Cu limba legată ciobanul din creste.

4. VI. 939
Varșovia

FANTÂNĂ

Lumină săpată în trupuri de piatră
Izvor stăvilat de umbre fugare,
Păzești în răscruce a satului vatră,
Sorbi lacom lumina din carul cel mare.

Oglindă deschisă spre ceru 'nsorit,
Minune' căzută în albele zori,
Răcoare brumată la loc tănuit,
Lăcaș de odihnă, cristale de flori.

În noaptea de vară pământul răsfrânge
În limpezii ochi de triste fântâni
Făpturile bolții, o stea care plânge
Brățara de aur măestrelor mâni.

2.11.939
V. I. I.

O STEA CADE

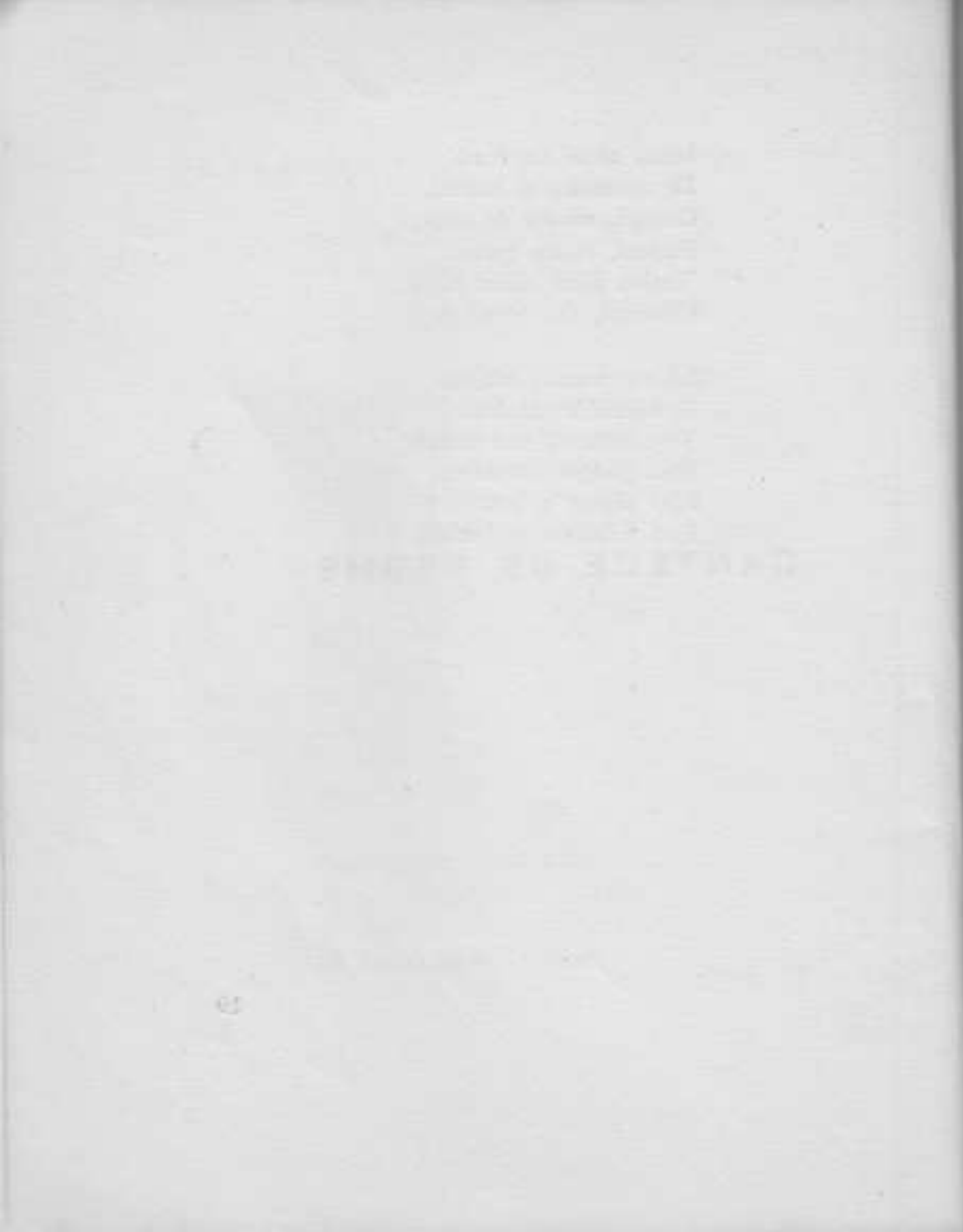
Pe bolta înaltă, o stea din apus
Căzând lasă 'n urmă o raz'aurie ;
Pe căi de lumină un suflet s'a dus
Iar gândul meu saltă pe-a lumii tipsie.

CHIP DE FATĂ

Lunecă înaripată,
Chip topit în raza lunii,
Calea sa înrourată
O cuprinde'n floarea prunii.

Pânză grea, rătăcitoare
Ondulate zări încinge,
Pajiştea în desfătare
Pasărea de plumb învinge.

Frunzele şoptesc cuvântul
Vicţii vechi redeşteptată,
Printre nouri trece vântul
Logodit cu-un chip de fată.

CÂNTECE DE LEAGĂN

THE DEPARTMENT

CANTON DE LAGUNA

FIR DE BORANGIC

TRISTEȘTE CĂSĂ

Se îngână umbra verii
Cu cântările de Sus,
Tu culegi odihna serii
Fir de borangic apus.

Aromatele cuvinte
Cântecul mângâietor
Au deschis de-aci 'nainte
Poarta somnului ușor.

Zâmbet mic a fluturat
Peste chipul adormit,
Zâmbet pur a 'ngemănat
Stelele din asfințit.

Trandafirul își desface
A miresmelor înfrângeri,
Dormi copile, dormi în pace
Jocul lumilor de îngeri.

30.4.939
Vasiliu

TAINIC MUGURE

Tainic mugure al vieții
Răsărit de lume nouă,
Porți în trupul dimineții
Cristalinii ochi de rouă.

Legănat cu unda zării
Crești arome de lumină.
Umbli pași 'ngemănării
Cântec pur în casă plină.

16.12.939
Vănuș

VAL DE CÂNTEC

Val de cântec se desprinde
Din umbrarele'nserării,
Peste leagăn se întinde
Graiul florilor și-al mării.

Cine umblă prin grădină
Și adulmecă tăcerea?
Cine scutură lumină
Și'mpletește mângăierea?

Se apleacă blândă față
Peste leagănul iubirii,
Chip îndepărtat, în ceață
Țese pânza amintirii.

Peste casa înflorită
Cu lumina încă trează
Umblă seara'mpodobită
Cu-a luceafărului rază.

4.11.939

Valeriu

SEARA CADE

Seara cade prin perdele
Peste pleoape mici deschise
Cade galbenă din stele
Raza mărilor de vise.

Unul leagănă în pace
Basmul albelor fecioare,
Altul palmele-și desface
Borangic topit în soare.

Nani, nani, ochi de rouă
A durerilor înfrângeri
Un băiat și fete două
Adormiți în cor de îngeri.

MERELE DE AUR

Pruncul mângâie o rază
Peste-al gurei trandafir
Peste-a gândurilor pază
Țese al luminii fir.

Maica Domnului îi lasă
Merele de aur, sfinte,
Vin priveghetori în casă
Peste gene să-l alinte.

Dormi copile drag și blând
Somnul florilor vrăjite,
Poartă-ți chipul tău de gând
Peste zilele-mi trudite.

FRATELE ZĂRILOR ALBE

FRATELE ZĂRILOR ALBE

Stă fratele zărilor albe, trudit aplecat peste veacuri.
Țărâna îl chiamă 'n adâncuri în mările jocuri albastre,
Privirea 'nsetată de sensuri tot cată lumină și leacuri,
O, urmele, urmele blonde ce pași le coboară din astre?

Prin unghiuri un vânt subțiat străbate tulpina tăcerii,
Cad aripi de floare în preajmă, cunună de roade topite,
Indemnul cu chip de-auroră străbate ogorul și merii,
O zărire., zărire 'n floare cu cine vor fi logodite?

7.11.93

Văsi

OM NEÎNDOELNIC

Pe reavănul trup al zorilor fete
Cad stelele 'n aur de cântece nouă,
Se frâng pretutindeni purtările 'ncete,
Armura cerească se frânge în două.

Cad razele 'n lanuri de dreaptă lumină
Ferbând boarea vieții sporită în zare,
Cu mâinile aspre se 'nalță din tină
Un om ne 'ndoelnic cu ochii de soare.

Puterea încinsă în mările ascunse
Topește din nou făpturile grele,
Câtările-s zâmbet și rănilor unse,
In candeli de suflet cad boabe de stele.

10. W. 939
V. L. L.

P R O F E T U L

Impărăție largă de floare și iubire,
Râscruce de'nțelesuri pe calea nemuririi,
Porți soarele și marea pe-a zării vecuire,
Răsfrângerile nopții și'ncheetura firii.

Dans ondulat de ape pe ale vieții pânze
Plutire'ndepărtată în joc de curcubeu,
Porți umbrele'nserării și tainele din frunze
Oceanica boltire, al lumii clopot greu.

7.11.939
V. I. I.

SEMNELE DOMNULUI

DUMNEZEU — CHIP ALB

In sufletu-mi crești viu cum crește'n vale-un râu
Chip alb înrourat și 'mprejmuit cu stele,
Vreau să te am drept hrană ca pe un spic de grâu
Vreau să mă 'nbraci cu taină lumină a vieții mele.

2. III 1929
V. I. I.

NU-I OM SĂ'NȚELEAGĂ

Se leagănă 'n trupul amiezii
Descântecul trist de pădure,
Alunecă șalul zăpezii
Pe culmile zărilor sure.

Străpunge lumina hotarul
Cu ace de soare roit,
O pasăre iute ca jarul
In margini de lumi s'a topit.

Ascunsă străbate 'noirea
Și lacrima zării rodește,
Nu-i om să 'nțeleagă zidirea
Nici sucul ce 'n arbori mustește.

29 IV 1983

2/6-60

MIREASMĂ ȘI DUH

Lumina cântărilor albe
Imbracă copacul cu zale,
Cereștile, blondele salbe
Alunecă darnic pe cale.

Iar umblă minuni pe moșie
În sămburi ce-așteaptă 'nvierea;
Cucernică rugă imbie
Albina și frunza și mierea.

O pasăre ruptă din soare
Străbate înaltul văzduh,
Se prinde 'ntr'un clopot de floare,
Îi soarbe mireasmă și duh.

X. 11. 939
Verlun

SBOR PĂSĂRI AURITE

Pe cerul veghetor lunatice se 'ntind
Misterioase umbre în orizont de valuri,
Se sfarmă norii iară și iară se cuprind,
Se sfarmă frumusețea în stavilă de maluri.

Iar pajiștea 'nsetată de rosturi și temei
Desfătător se scaldă în apele vrăjite;
Cercând lumina 'n zări și florile de tei
In margine de lumi sbor păsări aurite.

21.VI.929

Ion Lăscu

BIBLICA

Pe dealul așternut cu fir de viață nouă
S'a împletit un leagăn de cântec și îndemn ;
Ce lung e dealul zilei, ce floare albă-l plouă,
Pe creștet l-a brăzdat al cerurilor semn.

Prin ușa de lumină a pajiștelor țării
Trec albii miei de suflet cu crucile pe spate,
Au tresărit păstorii încinși cu haina zării,
Duc vestea învierii spre lumi îndepărtate.

14.10.939
V. A. I. I.

CUPRINSUL

10291903

COLINA LACRIMILOR :

	Pag.
Colina Lacrimilor	13
Șerpuitoare cale	13
Scrisoare copiilor mei	16
Copac al durerii	17
Instrăinat	18

CANTECE DE VEGHE :

Veghe	23
Cântec	24
Adânc	25
Impovărat de doruri	26
Am cântărit durerea	27

POVARA CRUCHI :

Floare trudită	31
Vremea umblă	32
Ceas al umbrelor	33
Cântă dorul	34
Veste tristă	35

CORABIE DE TAINE :

Cocoșul dimineții	39
Noapte în pădure	40
Corabie de taină	42
Noapte bună	43

LUMEA DE DINCOLO :

Trec gemene umbre	47
Joc inelat	48

	<u>Pag.</u>
Fântână	49
O stea cade	50
Chip de fată	51
 CÂNTECE DE LEAGĂN :	
Fir de borangic	53
Tainic mugure	56
Val de cântec	57
Seara cade	58
Merele de aur	59
 FRATELE ZĂRILOR ALBE :	
Fratele zărilor albe	63
Om neîndoelnic	64
Profetul	65
 SEMNELE DOMNULUI :	
Dumnezeu — chip alb	69
Nu-i om să`nțeleagă	70
Mireasmă și duh	71
Sbor păsări aurite	72
Biblică	73

ACESTE POESII AU FOST
SCRISE IN ANII 1939 ȘI 1942

Societatea Națională
de Editură și Arte Grafice
„DACIA TRAIANĂ”
București, Strada Sărindar 5-7-9
Imprimeria sub Nr. 152/1942
(a Reg. Of. Com. București)